

ĐƯA CON LƯU LẠC

Thơ chuyển theo bài viết cùng tên của BỬU UYẾN
Đăng trên blog Người Phương Nam
(nguoiphuongnam52.blogspot.com/2020/10/ua-con-luu-lac-buu-uyen.html)

Miền Nam mất, tôi lâm khổ nạn,
Bị tù đầy, không án xử phân.
Chỉ vì cái tội quân nhân,
Chấp hành bốn phận công dân của mình.

Để bảo vệ yên bình cuộc sống,
Cho Miền Nam, do mộng xâm lăng,
Của quân Cộng Sản vô lương,
Luôn gây tang tóc đau thương dân lành...

Nên khi đã đạt thành ý nguyện,
Chúng lại quay tính chuyện trả thù.
Thế là chúng tôi đi tù,
Nhưng qua thông báo, coi như dễ dàng.

Mọi người chỉ cần mang đồ đạc,
Cho mười ngày sinh hoạt mà thôi.
Mình lo đi sớm cho rồi,
Để xong nhiệm vụ, phục hồi công dân.

Thế là chúng đâu cần cưỡng bức,
Thông báo ra, lập tức đi ngay.
Không cần suy nghĩ đúng sai,
Khởi đầu cho những chuỗi ngày khó khăn...

Tù cải tạo, thiếu ăn, giá rét,
Nơi thương du Miền Bắc nước ta.
Nhiều nơi tôi đã trải qua,
Hoàng Liên Sơn, Bắc Thái, Hà Nam Ninh...

Trong khi đó, gia đình đang khổ,
Vợ và ba con nhỏ còn khờ.
Tuy là sống tại Cần Thơ,
Nhưng không nguồn lợi, bơ vơ chợ trời.

Bán đồ cũ, kiếm lời để sống,
Nghĩ đến con, thì bổng ghen ngào.
Không tiền, chẳng biết làm sao,
Trong khi đang có phong trào vượt biên.

Thấy hoàn cảnh, vợ hiền đau khổ,
Không làm sao kiếm có đủ tiền.
Để lo cho con vượt biên,
May ra còn có cơ duyên đổi đời.

Quanh lối xóm, trong thời gian đó,
Có rất nhiều đứa nhỏ ra đi.
Tin về khoan khoái lạ kỳ,
Hiện đang ở Thái, ở Phi an lành.

Bị lôi cuốn, nên đành phải cố,
Vợ rán gom cho có lượng vàng.
Để Tèo, trai lớn của nàng,
Mới vừa bảy tuổi, lên đàng vượt biên.

Người tổ chức, đưa nguyên cả nhóm,
Ra Đà Nẵng, nơi chọn khởi hành.
Con đi rồi, ngóng tin lành,
Bặt tin lâu quá, nên sanh nghi ngờ...

Luôn ám ảnh, con giờ lưu lạc,
Ở nơi đâu? thân xác còn không?
Hay là trôi dạt biển đông,
Làm mồi cho cá, đau lòng lắm thay!

Cả năm, mãi luôn dài trông ngóng,
Ai hiểu cho nỗi thống khổ này?
Chồng về, biết nói sao đây?
Lỗi mình tất cả, nói ai bây giờ??

*

* *

Năm tám hai (1982), không ngờ đến lượt,
Từ trại tù, tôi được thả về.
Thân hình tàn tạ não nề,
Còn da bọc xương, kéo lê thân tàn.

Sau giây phút hân hoan mừng rỡ,
Tôi bỗng dưng sức nhớ đến Tèo.
Con đâu? không thấy nó theo?
Biết không thể dấu, vợ nghèo mới khai...

Tôi chết sững, khi hay sự việc,
Rồi khóc than, thương tiếc con trai.
Sao không để ba chết thay,
Con còn quá nhỏ, tương lai còn dài...

Rồi tất cả, cùng quay ra khóc,
Nhưng phải còn săn sóc hai con.
Một trai, một gái, hiện còn,
Nên không thể chết, phải tròn chức năng...

HO diện tôi hằng mong ước,
Gia đình tôi đến được Hoa Kỳ.
Cuộc đời thay đổi hẳn đi,
Không còn đói rách, như khi ở nhà.

Khi cuộc sống khoẻ ra đôi chút,
Tôi liền nghĩ chuyện giúp quê nhà.
Chương trình tôi đã đề ra,
Giúp nơi nào được coi là đáng cho?

Kẻ khốn khó, nhiều vô số kể,
Xã hội suy đồi, lẽ tự nhiên.
Viện mồ côi, được ưu tiên,
Nơi nào cũng rất cần tiền để lo.

Lúc đầu gửi, tôi cho nhiều chỗ,
Nhưng khả năng đâu có gì nhiều.
Tiền cho chẳng có bao nhiêu,
Chọn nơi uy tín, là điều hay hơn.

Nên rút lại, chỉ còn **Sao Biển**,
Do các "Xơ" đang hiện trông coi.
Tận ngoài Đà Nẵng xa xôi,
Là uy tín nhất, để tôi gửi tiền...

Do cũng có cái duyên từ trước,
Nên tôi mới biết được nơi này.
Tôi thường liên lạc về đây,
Hỏi thăm, giúp đỡ, nên gây cảm tình.

Năm chín bảy, tình hình thuận lợi,
Tôi muốn về thăm lại Việt Nam.
Dự trù cũng sẽ ghé thăm,
Viện mồ côi Sao Biển làm ăn sao?

Do “Xơ” quản lý chào mời mãi,
Được viện lo tiếp đãi ân cần.
Coi tôi như một ân nhân,
Điều vinh hạnh tôi có lần đầu tiên.

Từ phi cảng, có riêng một toán,
Đến Nhà Dòng, còn đón đông hơn.
Từ Xơ cho đến các con,
Viện mồ cô nằm ngay trong Nhà Dòng.

Khi vừa tới, vào trong đã thấy,
Các trẻ mồ cô, vòng tay chào.
Áo quần trông thật bảnh bao,
Đồng thanh hô lớn **“đón chào ân nhân”**

Bà xã tiến đến gần đám trẻ,
Ôm vào lòng, các bé mồ cô.
Hôn lên tụi nó không rời,
Tạ ơn Chúa, giây phút ôi tuyệt vời!

Một Xơ chỉ chúng tôi phòng nghỉ,
Kèm với lời hoan hỉ dặn dò.
Ông Bà rửa mặt nhanh cho,
Xuống liền hội trường, đón chờ ngạc nhiên...

Nơi phòng họp, quả nhiên lộng lẫy,
Giấy hoa, bong bóng, thấy xôm ghê!
Vừa vào, chúng tôi đã nghe,
Xơ Bề Trên giới thiệu về chúng tôi:

Ân nhân đã liên hồi giúp đỡ,
*Ông Bà **Trần Quốc** ở Hoa Kỳ.*
Xin cho tràng vỗ tay đi,
Để hoan hô, và luôn ghi nhớ lòng.

Và Xơ nói tiếp, không do dự,
Ơn Ông Bà thật sự quá to.
Chúng tôi đang rất là lo,
Không tìm được quà nào cho hợp thời.

Thì may quá, có lời giải gấp,
Rất xứng đáng, để đáp đền ơn.
Không còn quà nào quý hơn,
Mà tôi chắc, Ông Bà luôn mong chờ...

Cửa hội trường, tình cờ được mở,
Xem có gì lạ, ở nơi đây?
Thì liền xuất hiện chàng trai,
Đi cùng một Xơ, khoan thai bước vào.

Đưa tay để vẫy chào tất cả,
Thì vợ tôi, như đã nhận ra.
Liền ôm chầm lấy, khóc oà,
Đúng Tèo của mẹ đây mà, Phải không?

Còn tôi lại thấy lòng se thắt,
Tạ Ông Chúa! dẫn dắt chúng con.
Không còn hạnh phúc nào hơn,
Tưởng con đã chết, nay còn sống đây.

Và Tèo cũng đã đầy xúc động,
Dẫu biết mình sẽ đón mẹ cha.
Nhưng khi sự thật diễn ra,
Anh không cầm được, đành nhòa lệ mau.

Cả ba, lại ôm nhau khăng khít,
Nói làm sao được hết vui mừng!
Một tình cờ quá lạ lùng,
Khiến tôi cứ tưởng, như chừng chiêm bao.

Tôi ôm lấy con, thì trào thổ lộ,
Con biết ba thương nhớ cỡ nào?
Thật là phúc đức làm sao!
Mười lăm năm mất tích, biết bao nỗi sầu!!

Cả phòng hội, như hầu rơi lệ,
Cảm động, vui mừng, thể hiện chung.
Vỗ tay liên tiếp không ngừng,
Thay lời lên tiếng chúc mừng chúng tôi...

Xơ tặng bó hoa, ôi rức rỡ,
Cùng lời chúc mừng, vợ chồng tôi.
Đã tìm lại được con rồi,
Từ lâu mất tích, nay thời quá vui...

Sau giây phút, tới lui thăm hỏi,
Của các em, đối với người anh
Đến giờ bánh nước khởi hành,
Mọi người lại trở về nhanh chỗ ngồi.

Xơ Bề Trên, mở lời đề nghị,
Để cho Tèo, chuẩn bị kể qua,
Nguyên do câu chuyện xảy ra,
Từ Sao Biển, đến Mẹ Cha của mình...

Tèo chậm rãi, tường trình sự việc,
Rất ghen ngào, thấy thiệt là thương.
Mọi người chăm chú lạ thường,
Không ai dám nói, hội trường im re...

*
* *

*Khi con bảy tám tuổi gì đó,
Mẹ bảo con, chỉ có vượt biên.
Thì tương lai mới có tiền,
Giúp cho cha mẹ, và riêng con nhờ.*

*Con còn quá ngây thơ đâu biết,
Khi mẹ lo mọi việc xong rồi.
Bằng lòng chấp nhận đi thôi,
Có người hướng dẫn, đi rồi mới lo.*

*Con được họ đưa “vô” Đà Nẵng,
Ở nơi nào, con chẳng biết phương.
Gởi nhà Dì Tư lo lường,
Nói vài hôm, sẽ lên đường vượt biên.*

*Việc chờ đợi, con liền quên mất,
Vì con trai Dì, rất thanh thoi,
Tối ngày hai đứa cùng chơi,
Nên quên đi mất, thời gian đợi chờ...*

*Dì Tư mới nói cho biết ý,
Chuyến đi con, chắc huỷ mất rồi,
Dì không thể nuôi được tôi,
Và từ đó, thành trẻ mồ côi đến giờ.*

*Ở Sao Biển, con nhờ giúp đỡ,
Của các Xơ, không có thiếu gì.
Nhưng buồn, vẫn có đôi khi,
Nên thường lặng lẽ khóc, vì nhớ mong.*

*Dần quên lãng, con không còn nhớ,
Quê mình thực sự ở nơi nào?
Tên con, được viết làm sao?
Chữ Tèo luôn gắn liền vào với con.*

*Chuyện ba má, chỉ còn mờ sương,
Thật khó mà tưởng tượng được ra.
Trong đầu đã bị xoá nhoà,
Khó lòng gặp lại Má Ba nữa rồi...*

*Ba ngày trước đây thôi, mới rõ,
Khi ngang qua nơi có các Xơ.
Đã cho con sự bất ngờ,
Khi con hết sức tình cờ nghe tên.*

***Trần Quốc**, chợt khơi lên trí nhớ,
Đưa con về lại thuở ấu thơ.
Còn nguyên ký ức sờ sờ,
Cái tên Trần Quốc, con nghe tên Ba.*

*Liền muốn hỏi, cho ra sự việc,
Xơ bảo rằng, là vị ân nhân.
Từ Hoa Kỳ, về đây thăm,
Nhưng sao con vẫn cứ thăm ước mơ.*

*Nên con nói cho Xơ được rõ,
Ba của con, cũng có cùng tên.
Trần Quốc con nhớ không quên,
Thì con thấy Xơ Bề Trên thần thờ.*

*Thật vậy hả? Con chờ một chút,
Xơ vào phòng, mấy phút trở ra.
Đây là hình ảnh ông bà,
Xem coi con có nhận ra được gì?*

*Tôi vội thốt lên, vì sung sướng,
Đúng Má Ba rồi, tưởng đã quên.
Nhìn hình, con lại nhớ liền,
Và Xơ cảm thấy, đã yên chí rồi...*

*Xơ lên tiếng: **Ôi Tạ Ơn Chúa**,
Lại một phép lạ nữa được ban.
Phước to cho vị ân nhân,
Còn ba ngày nữa, con gần mẹ cha.*

Mừng con đã, nhận ra ba má,
Đúng là Chúa đã trả bội ơn.
Thật là không còn gì hơn,
Món quà nhận lại đưa con lạc loài...

Lại một loạt vỗ tay vang dội,
Cả hội trường, cùng vội đứng lên.
Nói cùng với Xơ Bề Trên,
Mừng cho ân nhân, được Chúa đền xứng công...

SÁU NGUYỄN